

MANIFEST MARXA DE TORXES 2006

Bona nit a tothom.

Un any més, heu-nos aquí reunits per commemorar la pèrdua de les nostres llibertats nacionals a mans de les tropes espanyoles. Una derrota a la que seguiren segles de repressió i d'una clara voluntat de fer-nos desaparèixer com a poble. No ho rememorem pas per recrear-nos en un passat heroic, sinó per recordar tots aquells a qui devem, amb la seva lluita diària i constant, que encara avui, malgrat tot, ens apleguem aquí conscients de qui som i del que volem ser.

Un any més, doncs, ens veiem en la necessitat d'haver de proclamar, encara, que som una nació, que conservem intactes els nostres drets com a poble i que ningú no ens pot privar d'exercir-los quan ho decidim lliurement.

Fa tot just un any demanàvem un pas endavant. Un pas ferm per aprofitar el moment històric, deien, en què ens trobàvem davant la negociació d'uns nous estatuts d'autonomia per als diferents territoris del nostre país. Una nova ocasió perduda. Una nova mostra del poc tremp nacional, de la covardia dels nostres representants polítics que han tornat a malvendre la nació amb aquesta malaltissa política de vol curt que no resol el present i ens hipoteca el futur.

Avui la recuperació de les nostres llibertats nacionals és més lluny i, a sobre, ens volen fer creure que hi estem més a prop que mai; que la nostra renúncia a deixar escrit que som una nació ens fa gairebé Estat; que l'oficialització definitiva del bilingüisme i del secessionisme lingüístic és un avenç històric per la nostra llengua tocada de mort; que sense concert, sense bilateralitat, però amb bona voluntat i 'tarannà', l'espoli fiscal esdevindrà el manà diví que posarà fi a les nostres mancances estructurals. Amb una mica de sort, sempre hi haurà els Pressupostos de l'Estat per negociar, argumenten els qui bescanvien la dignitat nacional per quatre conselleries.

A casa nostra, els qui veuen en la Vegueria una amenaça al seu monopoli ja es mostren sense vergonya. Diuen acceptar la voluntat popular però menystenen sense rubor la demanda de milers de penedesencs que els han exigít defensar els seus drets, la seva realitat cultural i històrica, el seu futur col·lectiu. Són els mateixos que ens amaguen el 4t cinturó, que diuen defensar el territori, però en planegen la seva destrucció; que volen cimentar la seva perpetuació política sobre tones de formigó.

No es pot pretendre defensar el país mentre renegues de la terra on s'arrela.

Són també els qui accepten amb entusiasme que els nostres ceps esdevinguin “Viñedos de España”, per als qui el nostre paisatge és una anècdota a superar per la modernitat i el cosmopolitisme. Mentre, els nostres pagesos, cansats d'exigir un preu just pel seu treball, veuen com se'ls aboca a deixar la terra en mans d'altres interessos.

Avui també la defensa del país encara ens pot dur a ser víctimes de detencions, maltractaments, multes o fins i tot presó, com els ha passat aquests darrers anys a diversos joves penedesencs compromesos amb els drets nacionals i socials del nostre poble.

Molts són, doncs, els perills que es coven soterradament sota aquesta calma aparent que malden per instal·lar a la societat. Ho hem de tenir ben clar, però: no ens podem permetre de nou la desmobilització, el cofoisme, l'abaixar els braços tot refiant-nos d'aquells a qui ja els està bé uns Països Catalans submisos i sotmesos. Res no està encara perdut, però ens calen tots els braços per seguir avançant. El cansament, ara, no ens pot fer defallir.

Que ho sentin tots ben fort: entre el possibilisme covard i el radicalisme insensat hi ha la dignitat, la consciència de ser hereus dels qui un dia com avui varen vessar la seva sang per donar-nos un futur de llibertat.

Torna a ser, doncs, l'hora de la nació. L'hora del poble. D'una nació que vol ser lliure per decidir, per definir-se com millor li plagui. D'una nació que, una altra volta, ha d'omplir carrers i places amb l'esperit combatiu i la ferma voluntat de no renunciar a res del que ens ha estat llegat. Hem heretat un país pròsper i acollidor, i amb ell una història feixuga, colpidora, i el dret irrenunciable a l'autodeterminació.

Deixem-nos, doncs, de mirar a ponent. La nostra sobirania rau en cada un de nosaltres, en la consciència col·lectiva de saber-nos poble, en l'insubornable desig de llibertat. Redrecem-nos i, amb pas ferm, caminem des d'ara com a poble lliure.

Avui som aquí per refermar la nostra irreductible voluntat d'esdevenir allò que som, per cridar ben fort que SOM UNA NACIÓ i que tothom ho escolti.

I demà, enardits, reprendrem la feixuga, la quotidiana lluita que ens durà a ser lliures de nou.

Visca els Països Catalans!

Visca la terra!

Vilafranca, 10 de setembre del 2006